

Arrest

nr. 62 769 van 7 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. WAUTELET loco advocaat C. NTAMPAKA en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten, via uw beide ouders te behoren tot de Hutu-etnie en afkomstig te zijn uit Kigali. Uw vader is afkomstig uit Ruhengeri. Hij was een begoede handelaar in auto-onderdelen en bezat naast een magazijn ook verschillende huizen en gronden in Kigali en elders. Niemand binnen uw gezin was politiek actief of bij politiek betrokken. Wegens de oorlog in Rwanda, vluchtte u in april 1994 op elfjarige leeftijd van Kigali naar Gisenyi, samen met uw moeder, broers en zussen. Uw vader was voor zaken in Dubai en vervoegde jullie in Gisenyi. Enkele maanden later, staken jullie de grens over naar Zaïre. Nog steeds in 1994 vluchtten jullie naar Kenia, waar jullie als vluchtelingen bescherming genoten van de UNHCR totdat de Rwandese vluchtelingen er in

1998 werden aangespoord om terug te keren naar Rwanda. Jullie verhuisden naar Zambia, waar jullie jarenlang verbleven. Uit vrees voor deportatie naar Rwanda, verliet u Zambia en reisde u op 26 maart 2003 via Zuid-Afrika naar België.

U vroeg een **eerste maal asiel** aan op 28 maart 2003, op naam van (S.M. L.), geboren te Kigali op 7 september 1982. U legde daarbij schoolattesten voor uit Kenia en Zambia alsook persartikels betreffende de situatie van Rwandese vluchtelingen in Zambia. Uw asielaanvraag werd echter door het Commissariaat-generaal als ongegrond afgewezen per beslissing van 15 juni 2004. Uw **tweede asielaanvraag** op 28 juli 2004 werd per beslissing van 5 augustus 2004 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht. Op 17 mei 2006 vroeg u asiel aan in Frankrijk, op naam van (S.D.), geboren op 7 september 1988 (zie informatie in het administratief dossier). De Franse overheid ontdekte via een vingerafdrukkenvergelijking dat u eerder in België reeds asiel had aangevraagd onder een ander identiteit en België aanvaardde uw terugname krachtens het Verdrag van Dublin. U keerde terug naar België, waar u op 12 juni 2006 een **derde asielaanvraag** indiende op basis van de volgende documenten: een brief van 20 mei 2006 van uw oom (B.S.), een kopie van uw doopakte dd. 19.12.1992 en een foto van uw moeder en een overleden oom. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 6 oktober 2006 uw derde asielaanvraag niet in overweging te nemen omwille van het gebrek aan nieuwe elementen. U keerde niet terug naar Rwanda, maar vervoegde in het Belgische opvangcentrum van Natoye uw moeder (M.T.) en uw zussen, die op 26 maart 2007 asiel hadden aangevraagd (zie dossier CG/07/11585). Op 3 februari 2009 werd u in Natoye door de lokale politie van Ciney onderschept. Wegens gebrek aan geldige verblijfsdocumenten, werd u meegenomen naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, waar u op 5 februari 2009 uw huidige **vierde asielaanvraag** indiende. Dit maal verklaarde u (H.L.) te heten. U legde opnieuw documenten voor die betrekking hebben op uw identiteit en uw verblijf in Kenia en Zambia. Uw zus (A.U.) kwam in 2007 naar België en vroeg er asiel aan (zie dossier CG/07/12801). Uw vader en broer verblijven nog steeds in Zambia.

Uw asielaanvraag werd op 23 maart 2009 door de Commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing op 6 april 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19 november 2010 werd door de Commissaris-generaal overgegaan tot de intrekking van hoger vermelde beslissing van 23 maart 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst dient verwezen te worden naar de uitvoerig gemotiveerde beslissing van 15 juni 2004 waarin het Commissariaat-generaal uw vermeende vrees voor vervolging in zowel uw land van herkomst Rwanda als in uw land van laatste verblijf Zambia, ongegrond verklaarde (zie administratief dossier). Er werd in deze beslissing vastgesteld dat u en uw familieleden jarenlang in asiellanden Kenia en Zambia verbleven en dat jullie vrees voor gedwongen repatriëring naar Rwanda niet gegrond en ongeloofwaardig was. Voornoemde beslissing argumenteerde verder dat u geen concrete aanwijzingen naar voor bracht die konden wijzen op een risico voor persoonlijke vervolging in geval van terugkeer naar Rwanda. Er werd ook ingegaan op uw bewering als zou u een terugkeer naar Rwanda vrezen omwille van uw vader, meer bepaald omwille van zijn profiel als etnische Hutu, voormalige succesrijke handelaar en gelet op zijn betrokkenheid bij de voormalige partij MRND. Uw verklaringen en de ingeroepen feiten in verband met de vervolging in Rwanda van uw vader (alsook van andere familieleden, zoals uw grootvader langs moederszijde en uw neven) werden niet geloofwaardig en ongegrond bevonden. Er dient te worden benadrukt dat u voornoemde beslissing van het Commissariaat-generaal nooit op ernstige wijze betwistte en dat u zelfs toegaf bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd tijdens uw voorgaande asielaanvragen, zowel met betrekking tot uw identiteit als betreffende de door u ingeroepen vervolgingsfeiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 24.02.2009, p. 6 en 7). U verklaarde een identiteit en vervolgingsfeiten te hebben uitgevonden, omdat andere asielzoekers in de wachtzaal u dit aanraadden opdat u kans zou maken op asiel (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter niet afdoende om uw frauduleuze verklaringen te verantwoorden.

De stavingstukken die u in het kader van uw (tweede, derde en) huidige (vierde) asielaanvraag neerlegde, handelen niet over nieuwe elementen maar over oude elementen die tijdens uw eerste asielprocedure reeds uitvoerig door het Commissariaat-generaal onderzocht en beoordeeld werden. Ze verwijzen naar uw identiteit, uw verblijf in asiellanden Kenia en Zambia, en de situatie van Rwandezen in voornoemde asiellanden. Het gaat om een kopie van de volgende documenten, die u per telefax van 6 februari 2009 ontving in het Centrum voor Illegalen te Merksplas: een vluchtelingenattest op naam van uw vader en andere gezinsleden (met inbegrip van uzelf), afgeleverd door het kantoor van de UNHCR in Nairobi op 28 september 1994 en verlengd met stempels tot maart 1997; schoolattesten

van Muguga High School (dd. 15.03.2000), Lusaka High School (periode mei tot december 2000, afgeleverd op 7 mei 2008) en "City Education Centre" te Lusaka (periode tot 2002, afgeleverd op 8 mei 2008); een krantenartikel "Do we hear them when they cry?" uit The Post van 12 oktober 2007; een politieattest, afgeleverd op 2 november 2007 te Lusaka over een klacht die uw vader neerlegde tegen onbekenden; een lijst van Rwandese slachtoffers in Zambia in 2005-2007; een open brief uit 2003 van kerkelijke leiders over de bedreiging van Rwandese vluchtelingen in Zambia; een internetartikel "Zambia: Rwandan refugees reluctant to return home" uit IRINNEWS van 3 maart 2004; een open brief dd. 14.02.2006 van de Rwandese gemeenschap in Malawi over gedwongen repatriëring; en een brief dd. 06.02.2009 vanwege familiekenis (P.M.). Er dient opgemerkt te worden dat u gelijkaardige schoolattesten neerlegde tijdens uw eerste asielaanvraag, maar dan op naam van (M.L.) (zie administratief dossier). Verder gaf u zelf toe dat uit voornoemde stukken nergens blijkt dat Rwandese vluchtelingen op gedwongen wijze worden teruggestuurd naar Rwanda (CGVS, p. 9).

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag de nadruk legde op het gegeven dat u in geval van actuele terugkeer naar Rwanda geen middelen bezit om te voorzien in uw levensonderhoud bij gebrek aan familie en kennissen in Rwanda en dat u vreest vervolgd te kunnen worden van zodra u het bezit van twee huizen en een stuk grond in Rwanda, voormalige eigendom van uw vader, zou opeisen (CGVS, p. 2 en 3). U voegde hier aan toe dat een bankrekening van uw vader door de Rwandese overheid werd geblokkeerd (p. 5). Voor wat betreft een mogelijk gebrek aan familie of relaties en middelen tot levensonderhoud, dient opgemerkt te worden dat dit betrekking heeft op sociaal-economische motieven die op zich vreemd zijn aan de Geneefse vluchtelingenconventie. Bovendien legde u sedert uw eerste asielaanvraag incoherente verklaringen af betreffende uw familieleden (zie administratief dossier). Gevraagd welke familieleden momenteel nog in Rwanda verblijven (en die u zouden kunnen helpen in uw levensonderhoud te voorzien), antwoordde u dit eigenlijk niet te weten (CGVS, p. 4). Overigens blijkt uit de verklaringen van uw moeder (M.T.) dat er actueel wel degelijk nog familieleden in Rwanda leven en niet vervolgd worden door het huidige Rwandese regime (zie dossier CG/07/11585, gehoor CGVS dd. 11.12.2008, p. 3-5).

Voor wat betreft het risico op vervolging of problemen bij de recuperatie van jullie familie-eigendommen in Rwanda, legden u en uw moeder incoherente en onernstige verklaringen af. U verklaarde via uw moeder vernomen te hebben dat twee huizen en een stuk grond van uw vader in Rwanda bezet worden door de overheid en soldaten, maar niet te weten of uw vader of overige familieleden pogingen ondernamen om deze eigendommen terug in bezit te krijgen (CGVS, p. 3), laat staan dat zij omwille hiervan daadwerkelijk problemen ondervonden. Gevraagd waarom uw vader zijn eigendommen in Rwanda desgevallend niet zou kunnen terugkrijgen, niettegenstaande zijn profiel van voormalig succesrijke handelaar en Hutu-afkomst, stelde u dit niet precies te weten maar te hebben vernomen van Rwandezen in België dat een persoon in Rwanda altijd vals kan beschuldigd worden van allerlei zaken zoals betrokkenheid in de genocide van 1994 (CGVS, p. 8). Het gaat hier duidelijk om blote beweringen en speculaties. Overigens verklaarde u zelf dat uw vader niet betrokken was bij de genocide in 1994 en dat hij nooit beschuldigd werd van betrokkenheid hierin (p. 8). Tenslotte is het ongeloofwaardig dat u dit element van mogelijke problemen in verband met de recuperatie van familie-eigendom naar voor schuift als pijler van uw huidige asielaanvraag, terwijl u er als dusdanig geen melding van maakte tijdens uw eerste asielaanvraag (p. 7). Pas tijdens het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal op 15 april 2004, vermeldde u terloops dat jullie in Rwanda geen woonplaats meer hebben en dat ze (de bewoners) niet naar u zouden luisteren indien u hen zou zeggen dat het huis eigendom van uw vader is (zie gehoor CGVS van 15 april 2004, p. 6). U verklaarde de bewoners niet te kennen en maakte geen gewag van een vrees voor vervolging in dit verband (p. 6). Pas tijdens uw tweede asielaanvraag, verklaarde u plots dat u vreesde vermoord te worden indien u de eigendommen van uw vader zou opeisen (zie gehoor DVZ dd. 05.08.2004, p. 13). Uw moeder (dossier CG/07/11585) legde in dit verband weinig overtuigende en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde uw moeder aanvankelijk dat voornoemde eigendommen bezet worden door (niet nader geïdentificeerde) militairen die relaties hebben met de huidige machthebbers in Rwanda, maar stelde ze vervolgens via haar zus in Rwanda te hebben vernomen dat de bezetters de onroerende goederen (huizen en gronden) verlaten hebben zodat deze goederen officieel vrij zijn en dus niet meer bezet worden, terwijl in praktijk de goederen nog steeds bezet zouden zijn en de eigendomsdocumenten zouden verdwenen zijn (dossier CG/07/11585, gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2008, p. 11 en 12). Verder suggereerde uw moeder dat een bankrekening van uw vader in Kigali door de Rwandese overheid in beslag werd genomen, maar verklaarde ze tot slot dat het geld op deze rekening na jaren van onbruik werd overgedragen naar een geblokkeerde rekening van de nationale bank van Rwanda (dossier CG/07/11585, gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2008, p. 11), wat niet meteen kan beschouwd worden als een objectieve reden voor uw louter subjectief wantrouwen ten aanzien van de huidige overheid.

Uit het voorgaande dient besloten te worden dat u noch uw moeder ernstige objectieve en concrete aanwijzingen aanbrengen die een vrees voor vervolging in uw hoofde ten aanzien van de Rwandese autoriteiten zou kunnen verrechtvaardigen.

Opmerkelijk is nog dat u tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde dat uw vader ook niet naar Rwanda wil terugkeren omdat hij lid was van de politieke partij MRND (CGVS, p. 5), terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk het tegendeel verklaarde, meer bepaald dat uw vader geen lid was van een politieke partij, nooit politiek actief of betrokken was en evenmin contact had met politici (zie gehoor CGVS dd. 22.08.2003, p. 2 en gehoor CGVS dd. 15.04.04, p. 10). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Overigens bevestigde uw moeder dat uw vader niet politiek actief was en blijkt ook uit haar relaas dat er geen objectieve elementen zijn voor een risico op politieke vervolging van uw vader of beschuldiging van betrokkenheid in de genocide bij een actuele terugkeer naar Rwanda (zie dossier CG/07/11585, ondermeer gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2008, p. 3).

Er dient nog opgemerkt te worden dat in de asielaanvraag van uw moeder (M.T.) en van uw intussen meerderjarig geworden twee zussen, (I.H.) en (U.G.), (zie dossier C.G. nr. 07/11585 - O.V. nr. 6.063.554) door de Commissaris-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Voor uw zus (U.A.) (zie dossier C.G. nr. 07/12801 - O.V. nr. 6.092.387) nam de Commissaris-generaal op 15 april 2010 andermaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die sinds 7 mei 2010 in beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat de door u ingeroepen vervolgingsproblemen ongegrond en ongeloofwaardig zijn. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Rwanda waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, doen de door u neergelegde stavingstukken geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen en vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de procedure

2.1. Waar verzoeker *in fine* van het verzoekschrift verzoekt om “Het huidige beroep samen met het door de moeder van verzoeker ingediende verzoekschrift te behandelen (...)” verklaart diens advocaat ter terechtzitting afstand te doen van het verzoek.

2.2. Gelet op het inmiddels gewezen arrest inzake verzoekers moeder (RvV 11 mei, nr. 61 248) willigt de Raad de afstand van het verzoek in.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28 juli 1951, een schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen d.d. 31 januari 1967, een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juli 2008 schendt met betrekking tot de asielaanvraag van zijn moeder, (T.M.). Volgens verzoeker besloot de Raad in dit arrest dat “de versie van de familiale rondreis sinds 1994 met de waarheid overeenstemt. Verzoekers moeder legde veel documenten neer die haar verklaringen in die zin ondersteunen”. Verzoeker verwijst hiervoor naar p. 4 3.2. van dit arrest.

Verzoeker betoogt dat verweerder aanvaardde dat hij over de feiten en zijn naam gelogen heeft. De bestreden beslissing vermeldt zijn correcte naam zodat ook zijn tijdens tweede asielaanvraag uiteengezet feitenrelaas moet worden aanvaard.

Verzoeker heeft als minderjarige een vervalste asielaanvraag ingediend omwille van het feit dat hij eenzaam en verloren was. Hij erkent dat dit een reuze vergissing was en legt vandaag de nadruk op de authenticiteit van zijn asielrelaas, dat trouwens door een groot aantal bewijsstukken wordt gestaafd. De vrees voor vervolging van verzoeker en zijn gezinsleden is het gevolg van hun etnie. Verzoeker geeft aan dat de financiële en onroerende goederen van zijn familie door de overheden in beslag werden genomen. De vrees van verzoeker is niet zozeer zonder financiële middelen in Rwanda te moeten overleven maar wel in levensgevaar te verkeren indien diegenen die de goederen van zijn familie onwettelijk hebben afgenomen op de hoogte zijn van de terugkomst van zijn familie.

3.1.2. Bij aangetekende zending van 16 mei 2011 brengt verzoeker een aantal geschreven getuigenissen bij.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake de aangevoerde schending door de bestreden beslissing van arrest nr. 14 488 (rolnummer 25 155) van 25 juli 2008 van de Raad, dat de beslissing van verweerder inzake verzoekers moeder vernietigde wegens het ontbreken van elementen zonder dewelke niet tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing kon worden overgegaan, dient gewezen te worden op het arrest nr. 61 248 van 11 mei 2011 dat inmiddels werd gewezen door de Raad ingevolge het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen naar aanleiding van voormelde vernietiging. Verzoeker kan zich dan ook niet meer dienstig beroepen op arrest nr. 14 488 van 25 juli 2008.

Verweerder merkt bovendien terecht op dat verzoekers opmerkingen hieromtrent echter feitelijke grondslag missen en citeert te dezen correct het bewuste arrest nr. 14 488 op punt 3.2. *“La partie requérante explique que son fils a effectivement usé d'une fausse identité et a fait de fausses déclarations lors de l'introduction de sa demande d'asile en Belgique, mais que la version qu'elle donne du périple familial depuis 1994 correspond à la vérité. Elle produit de nombreux documents qui corroborent ses déclarations à cet égard.”* In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, heeft zijn moeder aangegeven dat haar versie van de feiten de waarheid is in tegenstelling tot de valse verklaringen van haar zoon (verzoeker).

Omtrent verzoekers verweer dat hij een asielaanvraag indiende als minderjarige en loog over zijn naam en de feiten dient erop gewezen te worden dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Waar verzoeker verwijst naar het *“groot aantal bewijsstukken”* die hij neerlegde dient te worden opgemerkt dat deze stukken uitvoering werden besproken in de bestreden motivering en dat hij ten aanzien van deze omstandige motivering geen concreet verweer voert zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen en deze van zijn moeder en de authenticiteit van zijn huidig asielrelaas benadrukt, wordt verweerder bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker diverse incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan ter verklaring of weerlegging van deze vaststellingen omtrent zijn incoherente verklaringen in de loop van zijn vier asielprocedures, alsook omtrent de strijdigheid van zijn verklaringen met deze van zijn moeder. Deze vaststellingen, alsook deze omtrent de eigendommen van de familie, vinden hun grondslag in het administratief dossier en blijven onverminderd overeind.

De door verzoeker bij aangetekende brief bijgebrachte getuigenissen, die tevens gesolliciteerd zijn en derhalve niet diens geloofwaardigheid vermogen te herstellen, kunnen niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op het voormelde is de materiële motiveringsplicht niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1. In een tweede middel baseert verzoeker zich op een schending van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht gesteund op het feit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker stelt te vrezen het slachtoffer te zijn van mensonwaardige behandelingen en meent dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt hieraan onderworpen te worden.

4.2. Verzoeker moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoeker melding maakt van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, licht verzoeker niet toe waaruit hij dergelijk risico afleidt, laat staan dat hij aantoont daaromtrent concrete elementen te hebben aangebracht. In de mate dat hij zich beroept op de elementen van zijn asielrelaas dient, gelet op het vastgestelde sub 3.2, hem de subsidiaire vluchtelingenstatus te worden ontzegd.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS